

Vejrtrækningen Fredericia-Nyborg

Af Per Højholt

det kan *somme tider* være tider være vanskeligt **det kan somme tider kan** somme have svært ved vanskeligt ved at trække ved at trække *vejret* vejret

det **kan somme tider være** vanskeligt at trække vanskeligt **at trække vejret** *vejret men det er fristende at somme tider at trække vejret* vanskeligt at trække det men somme tider kan det være fristende at vejret vejret **trække det**

*på den anden side har man jo ikke brug for det nej men på denne kan det være vanskeligt at få det ja vanskeligt ja pokkers svært at få det vejret få det trukket **det er fristende at blive** ved med det med at trække det men det er svært vanskeligt *men på den anden side har man det ikke**

*nej **men på den ene har man:** o det hjælper lidt har man det hjælper selv om det somme ja tider kan være svært og vanskeligt med vejret **vejret** og fristende at blive ved det at blive **ved med det at blive** ved dermed ikke på den anden side har man jo ikke brug for det nej kun på denne **på denne ene side** fordi det hjælper lidt *det gør godt at få det trukket en gang i mellem vejret mener jeg**

Man klarer sig bedre ikke? det kan somme tider være vanskeligt at få vejret det kan komme somme tider & ikke være til at trække ikke til ikke til at få man kan ikke opdrive det nogen steder *some steder findes det men fåes kan det ikke vanskeligt i hvert fald og fristende er det jo at lade være så **og på den anden side har man jo ikke brugen men** på den ene **på den ene har man og tomme sider og på den ene ikke på den anden fristende ikke at trække vejret***

vanskeligt at trække vejret her vejret på den ene side men man ellers har man jo ikke brug for det fristende som det er her at

*trække vejret skønt skønt som det er at trække det ja vejret det har man brug for **somme tider her på den ene side** for det hjælper lidt det gavner, det er ikke af vejen nej man kan have svært ved det mere eller mindre, ja, mest mindre, men ind i mellem ind i mellem mellem også mere selv om det hjælper så man klarer sig bedre her, så længe man gør det. Så længe man gør det klarer man sig, derfor det fristende, brug har man for vejret, ikke? **Brug! Brug vejret! Det hjælper lidt. Det kan på tomme sider** være vanskeligt at få vejret **somme tider mere end andre man klarer sig ved***

*selv om der kan være tider hvor det er vanskeligt kan man da somme tider trække vejret fristende, ikke? Det kan til tider være fristende at trække det men på den anden side til andre tider ikke. Man har brug for det man har brug for **brug derfor, brug derfor vejret! Vejret vejret hjælper lidt, bare man trækker det, det går bedre, man klarer sig sørne bedre så længe det står på. På den ene side hjælper det lidt, på den anden ikke, og holder du op på den ene side havner du på den anden, fristende, ikke? men det hjælper ikke. Jo, man klarer sig bedre, det gør man da, somme tider endda, men det hjælper ikke, ser du: enten hjælper det eller også hjælper det ikke. Det er vanskeligt somme tider. At trække vejret er at få det, og at få det er just det vanskelige. Man har det, man har det skidefint, så længe man gør det, men somme***

naturligvis var der sider, tomme sider, somme tider, der var virkelig tider hvor mor klappede mig på kinden og således hjalp mig. Det var sider! Da læste jeg heller ikke så meget, og det hjalp ligesom lidt. At få vejret til at læse, ja, tit når jeg sidder kniber det, vanskeligt at få det, det vejr, det pågældende vejr, lige på den side, på den anden er det en andens sag, ikke? Ligesom ikke min, men her er det vanskeligt, fristende. Hun klappede mig på kinden, klappede og aede, til min åndenød indfandt sig. Min åndenød var såre slem og fristende, især for moder. Nå, sagde fader, der har vi mor igen, nu kommer det til at knibe med vejret. Nu får vi nød, sagde han, strenge tider, alvorlige, somme tider. Og han gik og åndede og dær sad jeg på køkkenbænken, aet, og kunne ikke få vejret. Naturligvis var det svært, men det hjalp lidt når jeg fik trukket vejret, jeg trak vejret ligemeget hvor van-

*Hvad vil De nu læse
det her for? Her står
ikke noget, tilbage
med Dem, tilbage til
de tomme sider! Har
De ikke bedre for?
Hvad rager det dog
Dem, hvad jeg skriver
her ude i margin,*

ikke en disse! Pas De
bare Dem selv. Nåja,
hvis De endelig vil,
men De er klar over at
De går glip af noget,
noget inde på siderne, ikke?

Det kunne jo være, at
mens De sad og læste,
så skete der ikke no-
get, ingen verdens
ting, og det ville De gå
ikke? Og så fik De
ikke den fred, som De så
har ledt efter, undskyld
jeg er ikke rigtig klar over
egentlig er ude på, i hvill-
læser, Læser, hov! Her!
Jeg ved ikke hvad De
har sat Dem for før De
begyndte læsningen. De
må give mig ret, det er
rart for skriveren at
have en tom side at

græde ud på. Og jeg er
fuldstændig sikker på
at De misbilliger dette,
dette med at skrive al-
ligevel, mener jeg. Men
for mig gælder ingen
regler, intet handicap,
ingen hæmning, jeg er
en fri mand, og jeg gør
præcis som det passer
mig. Jeg skriver og jeg
skriver ikke, jeg puser
jeg kan ikke sige at
jeg har sympati for
Deres forehavende! Nej,
snarere misbilliger jeg

skeligt og fristende at lade være det var, hun klappede mig på
kinden, den ene og den anden, men man fik det, man fik sit vejr
alligevel, far

klappet eller aet fik jeg åndenød åndenød åndenød. Jeg har
sværere ved det nu, det er svært for mig. Tit, tit og ofte, når
jeg sidder og ånder, synes jeg jeg får for lidt ud af det. Ja, mil-
dest talt. Der er ikke nok i luften, man er hjælpeløs, ikke luft
nok i det skide vejr man trækker og trækker vejr. Ligemeget
hvor megen umage jeg gør mig, – får jeg det til for lidt, det
bliver til for lidt, alt for lidt, præcis. Og jeg synes ikke det er
nok med vejr og vejr, jeg forlanger vejret, som alle andre har
det, fristende for en farende svend som mig! Men det er ti-
derne ikke til, tiden ejheller, vanskelige somme tider! Der er
ikke nok i luften, ikke ilt nok, det bliver ikke til noget
med det, man kommer ingen vegne, fristende at opgive, men
det hjælper ikke, ikke nok, der er ikke ilt nok, jeg sidder sgu
her og indånder gips!! Fylder mig med det stads, mor! A mig,
mor! Det kan somme tider være vanskeligt at få vejret, det er
fristelsen til at blive ved med at trække det der er for stor,
mor, Lasse er så lille, mor, og solen er så rund. Da jeg læste
mindre, gik jeg bedre, og luften var også bedre, men det har
jeg allerede fortalt, kom ikke

På den ene side: Man ånder og ånd, på den anden: man ånder
ikke, trækker vejret, håndhæver sit åndedrag, skulle jeg sige. Det
kan være svært at stå for fristelsen, men på den ene side går det
af sig selv, på den anden også. Her sidder man og ånder og ån-
der og ser de andre ånde, hører dem trække vejret regelmæssig,
uden at komme bagud, uden at ligge forud, de trækker vejret
ganske præcist, nok, nok. For dem er der luft nok, for dem er
der luft nok i luften til at de kan blive på siden, på den ene tom-
me side, så den ikke er tom, men fuld af dem med deres ånde-
drag og deres evindelige trækken af vejret. Men somme tider li-
des der på den ene side. Især af mig. Jeg kan ikke vænne mig af
med det, jeg tænker „trækker jeg nu vejret?“ og strax kommer
jeg bagud, det er alt for svært at trække præcis så meget vejr som
der behøves, man får for meget eller for lidt ind, når man tænker
over det. Sådan er det ikke for de andre, kun for mig, tror jeg
nok. Jeg sidder her og ånder og ånder og trækker vejret og lige-

det meget. Hvad ville
De her, se nu, nu er
der gået mange linjer,
skal De ikke over, om
jeg må spørge, og se
efter hvad der skri-
ves på den tomme side,
hvad? Fjern Dem, så

meget hjælper det! Snart er jeg forud, snart er jeg bagud. En
stønnen undslipper mig, de kigger på mig, jeg tager en dyb ind-
ånding og tænker: „de kan rende mig i røven“ tre gange efter
hinden, hinanden. De ser på mig, forbløffede: trak man ikke vej-
ret ind tre gange uden at ånde ud igen? Jeg sidder og holder vej-
ret, den triumf skal de sgu ikke have, og alligevel så slipper det
ud af mig, det undslipper, men for at dække over det, taler jeg
samtidig med at jeg langsomt slipper vejret

jeg kan komme til at træde på
jeg kan ikke få vejret
når vi er så mange her
ovre! Væk med Dem, nu
tier jeg, nu skriver
jeg ikke mere, se bare!

Hvad har man ud af det? **man ånder og ånder, men noget or-
dentligt udbytte af åndingen har man ikke.** Jeg sidder og bliver
helt melankolst af det: satens osse. **Man trækker vejret en masse
gange somme tider, en masse gange, man bliver forpustet, man
får åndenød, som det hedder, men den reserve man havde hå-
bet på, den indfinder sig ikke, ikke. Næppe, i hvert fald.** Man
er pisket til at tænke på det skide vejr hele tiden, man skal huske
at ånde ind med bestemte mellemrum, og man må ikke glemme
heller at ånde ud, også med bestemte mellemrum, roligt og præ-
cist, så det virker naturligt på de andre. **Der må ikke være noget
i vejen, det skal gå ganske naturligt, så de ikke tror man er sær
og anderledes.** Han er en af vore, skal de tænke, tænk, han ån-
der ganske almindeligt. Der er ikke noget pjat med ham og hans
vejr, han bruger sit åndedrætssystem helt naturligt! Men det går
ikke, for lidt efter giver jeg igen efter for fristelsen og springer
et åndedrag over, bare eet, og så er den gal igen: jeg er nødt til
at indhente det. **På en eller anden måde må jeg få trukket vej-
ret indad to gange efterhinanden men det ladersigikkegøretror
jeg.** En af dem sover, det er frelsen, også for mig. Når jeg sover
trækker jeg vejret som andre. Men når jeg vågner, og det gør
jeg beklageligvis, så er den der igen: vågnede jeg før eller efter
at jeg havde trukket vejret? Skal jeg nu trække det ind eller
ud? Jeg tager det ganske roligt, ser De, ganske roligt. Og lidt
efter lidt finder jeg en rytme som passer mig, ud og ind, ud og
ind. Jeg lever i en stadig angst for at mine lunger skal klappe
sammen for mig. Somme tider er det så vanskeligt for mig, at
jeg giver op. Og så trækker jeg vejret ganske almindeligt, jeg
kan sidde ligeså stille og lytte til min perfekte vejrtrækning, en
bedre findes ikke, rolig og regelmæssig, helt naturligt passerer
luften ned i lungerne på mig og helt naturligt passerer den ud
igen. Jeg flytter mig bare lidt en gang i mellem for ikke at sidde

Vi har nu været her et
par uger. Kom for sent
til fly i DDR, måtte ta
tilbage til København
og ta senere fly over
Frankrig, men så lykke-
des det.
Starter i morgen, nu da
selve Alger er mere el-

ler mindre konsumeret, *dær og indånde den samme luft hele tiden, forandring fryder, planlagt 10-12 dage som man siger, ja, forandring må der til, så jeg ånder lidt her og hitch-hike tur ud i ør- lidt der*

nen. En i Alger bosat der må være brugt en masse luft nu, der kan ikke være meget til fransk forfatter, Geor- bage herinde, de andre ånder jo også. Det har jeg slet ikke tænkt ges Arnaud, har lovet på, de andre ånder jo også, ja, for søren, de sidder og trækker os et lift nedad i Saha- deres forbandede vej, vi trækker alle sammen vejret, ja, vi er i ra, og så skulle det fuld gang! Det er noget der tærer, det er noget der mærkes. De være muligt at komme sidder dær ovre på den modsatte bænk, ved den anden væg, og videre mod syd med de trækker deres vej, og her sidder jeg, så længe det nu varer. Sik- store trucks, der kø- kert ikke ret længe, vi tærer voldsomt, luften herinde må være rer forsyninger af mad enormt slidt, jeg vil ud! Mine lunger klapper sammen som fæl- og brændstof dernedad. der, hvis jeg ikke snart får en frist, en frisk luft at trække, et for- Foreløbig destination nuftigt, naturligt vejr, om jeg må bede. De sidder dær og glor bestemt til at være på mig, tror jeg, jeg stirrer ned på den tomme side hele tiden, så Guardeia (*ulæseligt*), de ikke mærker noget til at jeg observerer dem, mens lungerne ca. $\frac{1}{3}$ nede i Algeri- klapper op og i i mig. Når jeg ånder helt ud og lidt mere, ganske et og første større ør- stille, kan jeg mærke hvordan de fugtige lungevægge rører ved kenby. hinanden, de suges sammen, så årerne træder frem, indtil det Ellers er Alger en klam igen lykkes mig at få pustet dem op, nok en gang, ja, men hvor fidus. Fransk mændene længe? Det er det jeg spørger om, det er spørgsmålet! Hvor længe måske nok smidt ud rentil de andre derovre tillade at jeg kan blive ved med at puste fysisk, men mentalt harmine lunger fulde? Ja, længe, utvivlsomt, de er jo ikke ude på de forlængst sat sig på at slå mig ihjæl, men med hvilket udbytte kan jeg fortsætte pust- alt: sprog, tænke måde, ningen? Efterhånden bliver luften jeg trækker ind så fattig på na- struktur af enhver art. turlige goder, at lungerne ikke lader sig spærre ud mere. De be- Den arabiske, afrikan- gynder at misfarves, de skrumper, og til sidst hænger de slappe ske kultur er totalt og slatne ned inde i brystet på mig, ingen verdens nytte til! Det smadret og fortrængt. falder mig vanskeligt at holde siden stille foran mig, sindsbevæ- Men det skulle alt sam- gelse gennemryster mig, angst griber mig, afsked tager mig om men være anderledes hjertet (lungerne er der ikke meget ved at tage om)! Jeg fæster længere sydpå, og bl. a. øjnene stift på papiret for ikke at røbe mig for de andre, mine derfor tar vi af sted i fæller, mine meddragere af vejr herinde. Vi bliver kvalt sammen, morgen tidlig. vi går den samme skæbne imøde, solidaritet! Når kvælningen Når vi, forhåbentlig, forestår og alle fristelser er overståede, tager vi, nej, griber vi kommer tilbage til Al- hverandres hænder og kvæles i fællig. De sidste åndedrag fore- ger, skal vi tale med tager vi i takt, ind, ud, ind, ud, – for at ikke nogen skal ile for- noen af de tallose flygt-ud for de andre, eller med vilje nøle, i håb om at kunne udnytte ning, der har fået opholdet i den sidste bitte rest vejr, trække den, og dermed bryde fællesska-

- Eldridge Cleaver og Timothy Leary fra USA åbninger. Godt de ikke aner at jeg ikke læser, at jeg intet læser (men sidstnævnte, som men bare sidder her og trækker vejret, mit vejr og deres! Deres! interesserer mig mest,

er vistnok arresteret i

Schweiz undervejs til

Danmark), og mange re-

volutionære der har

måttet flygte fra Por-

tugal, Spanien, Angola,

Mozambique, Brasilien

Det er vist hvad der er at fortælle, ud over at vi har det fint, og altså regner med at være tilbage i Køben Der er blevet født en masse børn, mens jeg har siddet her, sammen med de kvajpander! Og flere kommer til, jeg kan ligefrem mærke det. De fødes hele tiden, de fødes ud og begynder at trække deres vejr, vores vejr er det! Solidaritet, solidaritet! råber jeg. Solidaritet. Solidaritet! Sol